РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Велико Търново, 21.03.2023г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Велико Търново – Втори състав, в съдебно заседание на тринадесети март две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕОРГИ ЧЕМШИРОВ

при участието на секретаря П. Иванова и прокурор В. Кърчева, изслуша докладваното от СЪДИЯ ЧЕМШИРОВ **Адм. д. №105** по описа за **2023** година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 149, ал. 5 от АПК.

Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура – В. Търново с искане за обявяване нищожността на Решение №126 по Протокол №9/30.04.2020г. на Общински съвет Павликени, с което на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА и чл. 8, ал. 1, чл. 34, ал. 4 и чл. 35, ал. 1 от Закона за общинската собственост/ЗОбС/ е взето решение да бъдат включени в обявените за продажба общински имоти, съгласно приетата от Общински съвет Павликени Програма за разпореждане с имоти – общинска собственост за 2020г. нови 7 бр. недвижими имоти, като са определени начини за извършване на продажба на имотите – публични търгове с явно наддаване, определена е пазарна цена на имотите и е възложено на кмета на Община Павликени да организира и проведе публичните търгове и да сключи договори със спечелилите търговете участници.

В подадения протест се твърди, че в случая са нарушени разпоредбите на § 14, ал. 1 и ал. 2 от ПЗР на Закона за опазване на земеделските земи/ЗОЗЗ/, съгласно които земите по чл. 19, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи/ЗСПЗЗ/ се предоставят от общинските съвети само при условията на § 27, ал. 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи/ДВ бр. 62/2010г./, както и за изпълнение на обекти от техническата

инфраструктура и на други проекти, за които съгласно закон се допуска принудително отчуждаване и не могат да бъдат предмет на други разпоредителни сделки. Претендира се прогласяване нищожността на оспореното решение.

Ответникът – Общински съвет Павликени, не е взел становище по оспорването.

Съдът като взе предвид становищата на страните по направеното искане и приложените по делото доказателства, съобрази следното:

С Решение №126 на Общински съвет Павликени, прието по протокол №9 от 30.04.2020г., на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА и чл. 34, ал. 4 и чл. 35, ал. 1 от ЗОбС е прието да бъдат включени в приетата от Общински съвет Павликени Програма за разпореждане с имоти – общинска собственост за 2020г. нови 7 бр. недвижими имоти, представляващи земеделски земи, зелесени с гори и храсти/6 бр. / и друг вид земеделски земи/1 б./, находящи се в землището на с. Върбовка, общ. Павликени, обл. В. Търново, дава се съгласие за продажба на посочените имоти, определен е начин за извършване на продажба на имотите – публични търгове с явно наддаване, определена е пазарна цена на имотите и е възложено на кмета на Община Павликени да организира и проведе публичните търгове и да сключи договори със спечелилите търговете участници.

Подаденият протест е допустим, като подаден от активно легитимирана страна, против решение, което съдът намира за индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК. С протеста се иска прогласяването на нищожност на посоченото решение, което искане според чл. 149, ал. 5 от АПК не е обвързано с преклузивен срок.

Разгледано по същество направеното оспорване е неоснователно.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, съдебната практика и теория са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Или, нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му, не поражда правните последици към които е насочен. Съобразно горното и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок

води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Порокът във формата е основание за нищожност само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление. Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление /например поради липса на кворум при колективен орган/. По правило нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат /което в конкретния случай е изключено/. Само пълната липса на условията или предпоставките предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на административен акт на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок води нищожност.

Съобразно така даденото отграничение на предмета на правния спор при искане за обявяване нищожността на административен акт и като има предвид, че е сезиран с искане за прогласяване на нищожност, съдът намира, че предметът на настоящето производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорвания акт, спазването на установената писмена форма и спазването на императивните разпоредби на материалния закон, установяващи предпоставките за извършване на разпоредителните действия.

Съдът намира, че оспореното решение е съставено в изискуемата писмена форма, като при издаването на оспорвания акт не са допуснати особено съществени процесуални нарушения, които да са довели до опорочаване на самото волеизявление на органа. От Протокол №9/30.04.2020г. от заседанието на Общински съвет Павликени се установява, че Решение №126 е взето при наличието на изискуемия от закона кворум /присъствали 21 общински съветници/, като решението е гласувано от изискуемото мнозинство – 19 гласували “за”, 0 гласували „против“ и 2 гласували „въздържал се”.

Всякакви други евентуални нарушения на процедурата, съдът

намира само за евентуални основания за незаконосъобразност, но не и за нищожност, поради което не ги изследва. Не са допуснати и особено съществени нарушения на материалноправните норми, регламентиращи разпореждането с имот частна общинска собственост. Както се посочи, основание за нищожност би било само пълната липса на правна норма, която да позволява подобно действие или наличието на забраняваща такава и липсата на предпоставките предвидени в приложимата материалноправна норма за това, като само пълната липса на основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Не се спори между страните, че както ЗМСМА и ЗОбС, така и Наредбата по чл. 8, ал. 2 от ЗОбС на Общинския съвет на Община Павликени позволяват Общинският съвет да се разпорежда с общински имоти, включително и да открива процедура за продажбата им. В случая за вземане на решение от този вид е достатъчно наличието на конкретен имот или част от имот, който да е общинска собственост и обективната възможност за обособяването на частта от имота в самостоятелен обект.

Основното възражение в протеста, за противоречие на оспореното решение с императивните разпоредби на § 14, ал. 1 и ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗОЗЗ/обн. ДВ бр. 100/2015г./ съдът намира за неоснователно, тъй като наличието на същото не обуславя нищожност на решението на общинския съвет.

Съгласно разпоредбата на § 14, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗОЗЗ в срок 5 години от влизането в сила на този закон земите по чл. 19, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи се предоставят от общинските съвети само при условията на § 27, ал. 2 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи (ДВ, бр. 62 от 2010г.), както и за изпълнение на обекти от техническата инфраструктура и на други проекти, за които съгласно закон се допуска принудително отчуждаване, а съгласно ал. 2 на същия параграф в срок 5 години от влизането в сила на този закон земите по чл. 19, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи не могат да бъдат предмет на други разпоредителни сделки, извън посочените в ал. 1. В конкретния случай не е спорно обстоятелството, че процесните земеделски земи попадат сред имотите по чл. 19, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които се стопанисват и управляват от Община Павликени. Не е спорно също така, че решението на Общинския съвет е прието преди изтичането на 5-годишния срок, посочено в §

14 от ПЗР на ЗИДЗОЗЗ. В случая обаче тези обстоятелства биха рефлектирали върху законосъобразността на решението, а не към валидността му, т.е. биха били евентуално основание за неговата унищожаемост, но не и за нищожност. Забраната за разпореждане с недвижимите имоти, посочени в § 14 от цитирания закон в рамките на визирания срок, би имала пряка отношение към валидността на сделките за покупко-продажба на тези имоти, ако такива се сключат в рамките на посочения от закона срок. Решението на общинския съвет обаче въвежда само една процедура от административен характер, която предхожда друга такава – провеждане на публични търгове за продажба и избиране на купувач. От своя страна втората процедура, тази по определяне на купувач след провеждане на търга, е основание за сключване на сделки с недвижимите имоти и има подготвителен характер спрямо тях. Тези процедури не са скрепена с определен срок за приключване, може въобще да не бъдат проведени по различни причини, или в резултат на провеждането им да не се стигне да сключване на договор за покупко-продажба/напр. да не бъде избран купувач на търга/. Поради това не може да се приеме, че законовата забрана, визирана в § 14 от ПЗР на ЗИДЗОЗЗ, сама по себе си е достатъчно основание за нищожност на решението на общинския съвет. Ето защо, подаденият протест се явява неоснователен и направеното с него оспорване следва да бъде отхвърлено.

Страните не са претендирали за разноски и съдът не се произнася по дължимостта им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административният съд – В. Търново, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ подадения протест от прокурор в Окръжна прокуратура – В. Търново с искане за обявяване нищожността на Решение №126 на Общински съвет Павликени, прието по протокол №9 от 30.04.2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: